

Any 41 | núm. 119 | Març | 2025

portalobert

REVISTA DEL SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

Portadors d'esperança

CONTINGUT

- 02 Editorial
- 03 Crònica i agenda
- 05 Inici de curs
- 06 Ordenacions i Etapa Pastoral
- 08 Visita a Alacant
- 10 Grup Samuel
- 11 Relíquies de St. Tomàs
- 12 Noves incorporacions
- 14 Conversa amb Mn. Bernat
- 19 Mil·lenari de Montserrat
- 20 Festa de la Immaculada
- 22 The Mystery Man
- 23 Nadal al Seminari
- 24 Contraportada

portalobert

Any 41, número 119

Març de 2025

Edició i redacció

Comunitat del Seminari
de Barcelona

Fotografia

Armand Kamnang Martínez

Edita

Seminari Conciliar de Barcelona

Diputació 231

08007 Barcelona

Tel. 93 454 16 00

Fax 93 454 90 12

Correu electrònic i web

seminari@seminaribarcelona.cat

www.seminaribarcelona.cat

Disseny i maquetació

Centre de Pastoral Litúrgica

Fotografia de la portada

Bon Pastor, *Artesanats des monastères de Bethléem*. Obsequi de la Diòcesi de Barcelona als capellans en el 25è aniversari d'ordenació sacerdotal.

Dipòsit Legal: B-43509-86

Sensibilitzar. Preguar. Col·laborar

Amb motiu del **Dia del Seminari**, que cada any celebrem entorn de la festa de Sant Josep, us oferim aquest nou número del Portal Obert. Hi trobareu un resum de diferents activitats. A tots ens fa bé compartir què anem fent al llarg de l'any.

La novetat principal d'aquest curs és, sens dubte, la nova comunitat formativa que s'ha posat en marxa, de manera conjunta, amb els nous seminaristes de Catalunya. Esperem que aquesta experiència ens ajudi a sumar esforços en la pastoral vocacional i en l'acompanyament dels futurs pastors de les nostres diòcesis.

Ens cal intensificar la sensibilització per tal que no manquin preveres, cridats a evangelitzar, com tota l'Església, i a presidir l'Eucaristia, «font i cim» de la vida cristiana.

També és fonamental la pregària confiada a l'Amo dels sembrats perquè susciti noves vocacions i pels nostres Seminaris i formadors.

Com sempre, agraïm molt la col·laboració econòmica per ajudar a la formació dels futurs preveres.

Finalment, en commemoració d'aquest any jubilar, posem en marxa el projecte d'una nova imatge de sant Josep i l'Infant Jesús per a la capella del nostre Seminari. Que per la seva intercessió puguem tenir molts i sants sacerdots!

Moltes gràcies a tothom!!

Mn. Salvador Bacardit Fígols
Ректор

**PER COL·LABORAR AMB UN DONATIU,
POTS FER-HO AL COMPTE CORRENT**

ES28 2100 1047 9102 0009 6265

Segueix-nos a Instagram on trobaràs puntualment les nostres activitats.

@seminari_conciliar_barcelona

Crònica

GENER 2024

28 Exercicis Espirituals a Sollus

FEBRER

17 Reflexions al voltant de la pel·lícula *Nafarious*, a càrrec de Mn. Lluís Petit

18 Sent la Creu, a la Sagrada Família

25 Torneig futbol de St. Josep (escolans)

MARÇ

11 Institució de ministeris Lectors i Acòllits

16 Trobada amb les famílies

17 Dia del Seminari

23 Ordenació presbiteral de Mn. Andreu Salinas a la Basílica Sant Josep Oriol

Mn. Salvador entregant el recordatori d'ordenació sacerdotal a Mn. Andreu Salinas el dia de la seva primera Missa al Seminari

ABRIL

12 «La figura del sacerdoti a J.R.R. Tolkien», a càrrec d'Álvaro Fabra

23 1a Missa de Mn. Andreu Salinas al Seminari

MAIG

15 Veneració relíquia Sant Tomàs d'Aquino al Seminari, en el 8è centenari del seu naixement

Visita a la Residència Sant Josep Oriol. Luis amb els mossens (de la seva esquerra a dreta): Gaspar Mora, Carles Mas de Xaxars i Eduardo Bakale

Institució de ministeris (d'esquerra a dreta) Edu Mata, Toni Barenys, Joan Xipell, Peter Kibiru i Armand Kamnang

20 Trobada dels seminaris de Catalunya a Núria

25 Visita als capellans grans de la residència de Sant Josep Oriol

30 Missa del Beat Pere Tarrés a la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià

JUNY

16 Ordenacions diaconals a la Sagrada Família

21 Celebració final de curs

22 Comença el període de vacances

27-1 Peregrinació a Lourdes amb l'Hospitalitat d'Etapa Propedèutica i Discipular

JULIOL

1-5 Convivència d'escolans

22-26 Convivència amb el Sr. Cardenal a Castelló

SETEMBRE

8-10 Convivència d'inici de curs a Tartera

15-20 Exercicis Espirituals d'Etapa Pastoral

27 Visita exposició «The mystery man; l'home de la Sagrada Sindome», a la basílica Santa Maria del Pi

Visita a la Residència Sant Josep Oriol. Arturo amb els mossens (de la seva esquerra a dreta): Pere Farriol, Josep Oriol Xirinachs i Jordi Fontbona

OCTUBRE

30 Mil·lenari de Montserrat. Trobada del clergat i seminaristes

NOVEMBRE

6 Missa difunts Seminari i Ateneu

30 Xerrada «Espiritualitat laical i missió», a càrrec de Yago Berrocal

DESEMBRE

5-6 Convivència a Solsona

16 Visita i converses amb el Sr. Cardenal

19 Celebració nadalença amb els bisbes

GENER 2025

07 Participem Missa en record de Rosa Deulofeu (Parròquia Santa Anna)

17 Conversa amb el Card. Mons. Seán Patrick O'Malley, Arquebisbe de Boston

La comunitat del Seminari amb Mons. Seán Patrick O'Malley, Arquebisbe de Boston

Agenda

FEBRER

7-9 Participem en el Congrés de Vocacions (Madrid)

15 Xerrada formativa amb Francesc X. Moreno, psicòleg

23 Torneig futbol de Sant Josep (escolans)

MARÇ

01 Missa vocacional en record de Marcos Pou, presidida pel Sr. Cardenal

02 Ministeris de lector i acòlit: Juan Eusebio (Sant Feliu)

09 Sent la Creu, a la Sagrada Família

11 Admissió als Ordes i Institució de ministeris Lectors i Acòlits

16 Dia del Seminari

19 Trobada de Seminaris

22 Trobada amb les famílies

ABRIL

12 Trobada d'Escolans

15 Missa Crismal a la Catedral de Barcelona

16 Missa Crismal a la Catedral de Sant Feliu

MAIG

01 Sortida-Convivència

JUNY

13 Inici del període de vacances

JULIOL

14-18 Convivències d'Escolans

AGOST

31 Exercicis Espirituals d'Etapa Pastoral

Inici de curs

Uns dies de convivència a Tartera

L'inici de curs és sempre un moment bonic per retrobar-nos abans de començar amb el ritme quotidià. El seminari proposa aquesta trobada, que des de fa temps es fa a Tartera, per iniciar el curs en un ambient distès. S'aprofita, sobretot, per compartir un temps junts després dels mesos d'estiu, en els quals cada seminarista ha estat dedicat a les activitats parroquials, amb la família i amb els amics.

És un moment privilegiat perquè cadascú expliqui la seva vivència de l'estiu i per a retornar a la vida amb la comunitat del Seminari, tot compartint l'Eucaristia, la pregària, els àpats i el temps d'esbarjo. El moment més esperat és la primera nit, on tothom explica el que ha fet durant l'estiu, però especialment perquè les noves incorporacions es presenten i expliquen el seu recorregut vocacional fins la seva arribada al seminari. Són moments en els quals es dona una gran familiaritat, ja que a tots ens fan recordar la pròpia crida que hem sentit del Senyor i ens fan agrair com aquesta es va confirmant en el recorregut formatiu del Seminari. Aquest any donem gràcies a Déu perquè hi ha sis noves vocacions de Barcelona.

L'endemà vam fer una excursió fins a l'ermitatge de Quadres, una antiga ermita del segle XII. De camí vam resar el rosari tots plegats, gaudint del paisatge espectacular de la Cerdanya. Al vespre vam aprofitar per compartir una estona de cants, on cadascú dels que tenen dons musicals ens va delectar amb un repertori digne de les millors sales de concert.

L'última jornada de les convivències el rector del Seminari ens va oferir una xerrada que va tractar sobre l'any jubilar. A través de la lectura d'un article de la Vanguardia, ens va recordar com, en un món tan polaritzat, només una esperança dipositada totalment en el Senyor pot donar sentit a una vertadera vida cristiana. A continuació, el Sr. rector ens va convidar a tenir un diàleg per grups entre els seminaristes sobre la butllia de convocatòria del jubileu del papa Francesc, *Spes non confundit*. Quelcom que va quedar manifest

és que en el cor de tota persona humana hi ha aquesta dimensió de l'espera, que només pot trobar una resposta autèntica en el Senyor.

Aquestes jornades de convivència van concloure amb la celebració de l'Eucaristia amb el cardenal Omella i els bisbes auxiliars, ja a la capella del Seminari. Sempre que comptem amb la presència dels bisbes vivim

La comunitat del Seminari a la casa de Tartera.

Per compartir un temps junts després dels mesos d'estiu, en els quals cada seminarista ha estat dedicat a les activitats parroquials, amb la família i amb els amics

amb goig les celebracions i escoltem amb atenció les paraules que ens dirigeix el senyor Cardenal abans que comenci el curs, perquè en elles sempre trobem inspiració. Els tres dies van passar com un sospir, per la riquesa dels moments compartits amb la resta de seminaristes i amb els formadors. Demanem al Senyor que, tal com vam procurar de disposar-nos-hi aquests dies tot encomanant-nos a les seves mans, aquest curs sigui una ocasió propícia per a apropar-nos més a Ell.

Peter Kibiru Waithira

Sis nous diaques al servei de Déu i de l'Església

Els sis candidats a diaques: (d'esquerra a dreta) Javi Casals, Guillem Lisicic, Joan Piñol, David Lucena, Santi Claret i Xavi Campmany.

El diumenge 16 de juny de 2024 a la tarda, la basílica de la Sagrada Família de Barcelona acollia l'ordenació de sis nous diaques per a l'Església catòlica: en Xavier Campmany, el Javi Casals, el Santiago Claret, en Guillem Lisicic, en Joan Piñol i un servidor rebíem de mans de Mons. David Abadías, bisbe auxiliar de Barcelona, el primer grau del sagrament de l'orde.

Al meu judici, es compliren d'una manera perfecta aquelles paraules de la *Creator ineffabilis*, una antiga oració llatina atribuïda a sant Tomàs d'Aquino: «*ingressum instruas, progressum dirigas, egressum compleas*». En efecte, el bon Déu va fundar l'inici, va dirigir la realització, i va culminar l'acabament de la nostra consagració.

Va fundar l'inici. En veritat, l'Esperit Sant va preparar-nos a consciència amb uns exercicis espirituals duts a terme a Pallejà durant els dies previs a l'ordenació. El predicador fou el sacerdot D. Manuel Vargas Cano de Santayana, vicari episcopal a El Cerro de los Ángeles, diòcesi de Getafe. Amb gran alegria, senzillesa i, alhora, profunditat, D. Manuel ens entusiasmà magníficament a ser fidels ministres de Crist, en tot conformes al seu sagrat Cor.

Va dirigir la realització. Posaria la mà al foc i no em cremaria si dic que tots sis vam experimentar una forta presència de Déu durant la cerimònia de la nostra ordenació. Tot parlava de Déu: el temple, els cants, el recolliment orant del presbiteri i de l'assemblea... Tot traspuava Déu. Mons. Abadías, en una homília molt ben preparada, ens urgí, en nom de l'Església, a configurar-

nos amb Crist, a exemple dels sants diaques: «Tingueu el cor d'Esteve, de Llorenç, de Vicenç, d'Auguri, d'Eulogi, de Sant Francesc d'Assís (...). Tingueu el cor del bon Pastor».

Va culminar l'acabament. Diu Sant Agustí (cf. *En. in Ps. 43*, n. 24) que la prostració és el màxim gest d'humiliació: així, quan un està de genolls, té encara com humiliar-se més: prostrant-se. Un cop prostrat, però, ja no hi ha manera de rebaixar-se més. Qui es postra, doncs, expressa que ha tocat fons i que, per tant, ja no espera sinó misericòrdia, ser aixecat. Doncs bé, aquest fou el miracle de la nostra ordenació. Com Saule camí de Damasc, ferits per la caritat de Déu caiguérem prostrats davant l'altar, per ser aixecats per Déu amb un nom nou: Pau per a Saule, diaca de Jesucrist, mossèn, per a nosaltres sis (cf. *En. in Ps. 44*, n. 16). D'alguna manera, el sagrat Cor de què Mons. Abadías ens parlava, ara, per la imposició de les mans, ens el comunicava.

Un goig vertaderament inaudit inundà les nostres ànimes, i d'allà saltà al cor de tots els fidels reunits a la basílica. Toca, doncs, acréixer dia rere dia tal joia, mentre esperem delerosos les noves i majors alegries sacerdotals.

Que Maria Verge, Mare de Déu, ens hi ajudi.

Mn. David Lucena Peris

Etapa Pastoral

Tres diaques estudiant a Roma...

Aquest curs, tres dels sis seminaristes que ens vam ordenar al juny hem estat enviats a Roma per iniciar una etapa d'estudis. Mn. David Lucena ha començat el curs propedèutic per fer la Llicència en Sagrada Escripura al Pontifici Institut Bíblic, Mn. Guillem Lisicic enceta la Llicència en Teologia Dogmàtico-Sacramentària al Pontifici Ateneu Sant Anselm, i jo començo la Llicència en Teologia Moral a la Pontificia Acadèmia Alfonsiana. Des de setembre, estem residint al Pontificio Colegio Español de San José, on es formen gairebé seixanta sacerdots de totes les diòcesis d'Espanya. Enguany, hem entrat uns vint sacerdots i diaques nous, de diverses diòcesis, edats i estudis. Realment, hi ha un ambient de fraternitat sacerdotal molt maco: podem pregar i participar de l'Eucaristia junts; ajudar-nos els

uns als altres amb l'estudi, intercanviar experiències pastorals, fomentar plans culturals (per exemple, un club de lectura), aprofitar per visitar i peregrinar per la ciutat eterna... La proximitat amb el Sant Pare és un dels regals més grans de viure a Roma: poder participar de l'Àngelus a la plaça de Sant Pere, de les audiències i enguany, especialment, del Jubileu que acabem de començar. Donem moltes gràcies a Déu per aquesta oportunitat de formar-nos, *d'imparare Roma*, com deia Sant Joan Pau II, amb un sentit de missió.

Mn. Javier Casals Pich-Aguilera

... i els altres tres en servei pastoral a la diòcesi

Des del 16 de juny, tres dels sis diaques ordenats hem rebut una missió pastoral a la diòcesi de Barcelona, cadascun en un àmbit diferent però complementari, al servei de les comunitats

Mn. Santi Claret desenvolupa el seu ministeri a Barcelona, a la parròquia de Maria Mitjancera. A més de les activitats pastorals pròpies de la parròquia, col·labora activament en la pastoral hospitalària al Clínic, on acompanya i atén espiritualment els malalts. Aquesta tasca li permet viure de prop la realitat del sofriment humà i oferir consol i esperança a aquells que més ho necessiten.

Mn. Joan Piñol continua exercint el seu ministeri a Mataró, en les parròquies de Santa Maria, Sant Josep, Sant Pau i Mare de Déu de Montserrat. A més de la seva tasca parroquial, col·labora al tanatori de Mataró, celebrant exèquies i acompanyant les famílies en el procés de dol.

Pel que fa a mi, estic adscrit a les parròquies de Sant Joan de Vilassar de Mar i Sant Feliu de Cabrera. A més de les activitats pastorals, imparteixo classes de religió a alumnes de 1r i 2n d'ESO al col·legi Sant Feliu. Aquesta experiència m'ha permès aprofundir en la realitat dels adolescents, entendre millor les seves inquietuds i necessitats, i buscar noves maneres de presentar-los la persona de Jesucrist com a resposta a les seves preguntes vitals. Més enllà de les classes, és el tracte personal i la presència constant el que desperta interrogants més profunds i obre els cors a una resposta que neix de la

Els sis diaques i uns quants seminaristes compartint experiències

fe. També col·laboro a les parròquies de Santa Creu de Cabrils i Sant Genís de Vilassar de Dalt, ampliant així el meu àmbit d'acció pastoral.

Els tres diaques ens reunim un cop al mes amb el Rector del Seminari, Mn. Salvador. Aquestes trobades són un espai per compartir experiències, reflexionar sobre les nostres missions i viure una fraternitat que ens ajuda a créixer en el nostre camí vocacional. Aquestes trobades ens ajuden a preparar-nos per al futur presbiterat, reforçant el nostre compromís de servei a l'Església.

Mn. Xavi Campmany Arquer

Verano en Alicante

Convivencia junto con el Sr. Cardenal Omella

Este verano, el Seminario en su totalidad –los seminaristas, los seis diáconos y el equipo de formadores– hemos retomado la tradicional salida de verano con el Cardenal Omella, después de que el verano de 2023 no se llevara a cabo por estar todos en la JMJ de Lisboa. El destino escogido fue la preciosa tierra levantina de Alicante y los pueblos que la rodean.

El día 22 de julio, un mes después de haber acabado el curso en el seminario, salimos en diversos coches en dirección a Valencia, donde hicimos una primera parada que marcó el inicio de una experiencia muy enriquecedora. En Valencia fuimos recibidos por el Arzobispo Benavent, quien nos hizo de anfitrión en la visita a la basílica de la Mare de Déu dels Desamparats. Allí tuvimos la oportunidad de celebrar la Eucaristía y encomendarnos a nuestra Madre Celestial. Al terminar, pudimos visitar el palacio episcopal. Después de comer continuamos hacia la residencia de los salesianos de El Campello, a apenas 15km de Alicante, que sería nuestro campamento base durante los cinco días de convivencias.

El primer día terminó con una tertulia distendida con el Cardenal, en la que tuvimos la suerte de compartir momentos de reflexión y fraternidad, y pudimos ponernos al día respecto a las actividades pastorales del último mes en cada una de nuestras parroquias. Fue un encuentro cálido, lleno de anécdotas y con valiosos consejos de nuestro Cardenal de cara a nuestro recto perseverar.

Al día siguiente, nos embarcamos en una visita cultural que nos llevó a dos localidades emblemáticas de la Costa Blanca: Altea y Calpe. La mañana estuvo dedicada a explorar los encantos de Calpe, donde pudimos conocer los yacimientos arqueológicos de la zona, un testimonio palpable de la rica historia que se esconde en cada rincón de esta región. Más tarde, nos recibió en la parroquia del pueblo el rector de Calpe, que nos enseñó el templo y nos ofreció una calurosa bienvenida con horchata y dulces típicos. Esta muestra de hospitalidad local se convirtió en un momento de conexión con la cultura alicantina. Posteriormente, nos dirigimos a Altea, un pintoresco pueblo conocido por

Foto de grupo con el obispo de Orihuela-Alicante, Mons. José Ignacio Munilla

su casco antiguo de calles empedradas y sus vistas al mar, donde nuestro anfitrión también fue su respectivo párroco. En la parroquia de Altea celebramos la Santa Eucaristía y nos invitaron a comer a un restaurante local de una familia parroquiana que nos trató de maravilla. Pasamos la tarde paseando por Altea y regresamos de vuelta a cenar a El Campello.

El tercer día estuvo marcado por una actividad quizá inesperada para nuestro querido lector, pero muy divertida: el *paintball*. Fue un desafío lleno de adrenalina en el que, incluso los formadores y el rector, decidieron unirse a la batalla. Los equipos fueron equilibrados y los combates fueron muy intensos, brindando momentos de risas, compañerismo y sana competencia. No obstante, el equipo de nuestro diestro director espiritual no perdió partida alguna. Tras la amistosa batalla, volvimos a la residencia con algún que otro herido de guerra -servidor se hizo un buen tajo en el dedo, que no le impidió ser el MVP (mejor jugador)- y unos cuantos moretones nuevos. Después de comer, nos dividimos en dos grupos: la mitad se fue a la playa para disfrutar de un intenso partido de voley playa, mientras que el otro grupo se aventuró a conocer Villajoyosa, un encantador y colorido pueblo costero.

El cuarto día fue profundamente espiritual. Por la mañana, fuimos al monasterio de la Santa Faz de Alicante para la famosa reliquia que alberga. Ahí celebramos la Eucaristía y compartimos un refrigerio y amable coloquio con las encantadoras hermanas del monasterio, las Canónigas Regulares de San Agustín. A la hora de comer, fuimos invitados a un restaurante en el que nos trataron espectacularmente, todo cortesía de un gran amigo del seminario. Por la tarde, la ciudad de Elche nos esperaba para un recorrido cultural que nos llevó a la Basílica de Santa María, donde tuvimos la oportunidad de asistir a los ensayos de la Festa d'Eix, una tradición local que se celebra cada agosto. También visitamos el Museo de la Festa y el Ayuntamiento, donde fuimos recibidos por el alcalde de la ciudad, quien nos explicó la relevancia de esta fiesta para la comunidad local. Poder ser acompañados todo el día por el bisbe Conesa, titular de la diócesis vecina de Solsona, y oriundo de Elche, fue un regalo adicional, ya que compartió con nosotros sus recuerdos y su conocimiento de la ciudad.

El último día estuvo dedicado al corazón de la diócesis de Alicante-Orihuela. Comenzamos con una visita al Obispado de Alicante, donde fuimos recibidos por el obispo Munilla. Durante nuestro encuentro, tuvimos la oportunidad de participar en un coloquio y de recibir de su parte un obsequio muy especial. Después de este encuentro, nos dirigimos a Orihuela, donde, acompañados del rector del seminario y varios seminaristas de Alicante-Orihuela conocimos el Museo Diocesano, la Catedral y el Colegio diocesano Santo

«Els diaques maresmencs» Joan Piñol y Xavi Campmany hablando con el obispo de Valencia, Mons. Enrique Benavent.

Domingo. En este último, disfrutamos de nuestra última comida juntos, compartiendo historias y reflexiones sobre todo lo vivido durante estos días.

Con la tarde avanzada, comenzamos nuestro regreso a Barcelona. Entre las visitas, la fe compartida, las actividades lúdicas y la cultura local, este viaje a Alicante nos permitió estrechar lazos, enriquecer nuestro conocimiento y profundizar en nuestro camino común, además de convivir con el Cardenal.

El Sr. Cardenal | Mn. Salvador recibiendo la teja conmemorativa del Jubileo de la Misericordia del Monasterio de la Santa Faz (Alicante)

Sin lugar a dudas, fue una experiencia que valdrá la pena repetir, pues las actividades *per fer germanor* son clave en nuestro camino. Por lo tanto, además de pedirlos que encomendéis mucho por las vocaciones sacerdotales, os pediré también que os acordéis de pedir por las vacaciones sacerdotales.

Román Jané de Balanzó

El Grup Samuel

Espai de discerniment per adolescents i joves

Grup Samuel, espai on adolescents i joves entre 10 i 17 anys poden fer camí en el seu discerniment vocacional

Foto de família a la darrera Convivència d'Escolans

El Grup Samuel, l'espai on adolescents i joves entre 10 i 17 anys poden fer camí en el seu discerniment vocacional, té cada any una sèrie de trobades i activitats. Cada mes, des que comença el curs, visitem una parròquia de la nostra diòcesi i tenim l'ocasió de conèixer els mossens de cadascuna. Al llarg de les visites que hem anat fent fins avui, a través de l'acollida i testimoni de cadascun d'ells, hem pogut descobrir com el Senyor els va cridar i els continua cridant ara en la missió de cada dia. Agraïts pel seu amor i servei, esperem que el seu testimoni ajudi molts dels nois a seguir Crist com a sants sacerdots.

A més, el Grup Samuel organitza activitats per a escolans de tota la diòcesi, entre les quals destaquen unes convivències d'estiu. Aquest estiu passat, les convivències han estat a la casa de La Conreria, seu de l'antic Seminari Menor de Barcelona. Durant cinc dies vam gaudir dels jocs, la natura, la convivència i, sobretot, de la proximitat del Senyor en els Sagraments i en la pregària. El camí de conversió i missió de Sant Pau ens va guiar durant aquests dies, ben acompanyats per la Mare de Déu sota l'advocació de l'Alegria, a l'ermita de la qual vam poder pelegrinar.

En començar aquest nou curs 2024-25 va tenir lloc la Trobada Post-convivències amb les famílies, en la qual, com és habitual, vam poder compartir les experiències de l'estiu i una estona de pregària. Pocs dies abans de Nadal va tenir lloc la Trobada de Nadal, en la qual també vam tenir una pregària, centrada en el misteri

de la Nativitat de l'Infant Jesús, i, posteriorment, vam acabar amb jocs i una xocolatada per tota la família.

Ara ens toca mirar el calendari que tenim per davant, que ens prepara, de ben segur, molts més moments de trobada amb el Senyor. Per començar, el diumenge **23 de febrer** tindrà lloc el **Torneig d'Escolans de Sant Josep**, on l'any passat van jugar més de 120 escolans, essent guanyador l'equip de la parròquia de Mare de Déu de Desemparats de l'Hospitalet. El **23 de març**, si Déu vol, tindrem una **tarda de recés** per a nois que es plantegen si el Senyor els crida a ser sacerdots. El **12 d'abril** tindrem la tradicional **Trobada d'Escolans** al Seminari. A banda d'això, aquest curs participarem al «Sent la Creu» (9/3), a la Vetlla de Pregària per les Vocacions al Seminari (15/3) i a la Missa i processó de Corpus, també al Seminari (19/6). Finalment, seguint la tradició de cada any, del **14 al 18 de juliol** seran les **Convivències d'Escolans**, que enguany tindran lloc a Begues.

Pel fruit de totes aquestes activitats, us demanem la vostra pregària, encomanant tots els nois que hi participen i demanant al Senyor que susciti entre ells santes vocacions al sacerdot.

Daniel Delgado Navarro

Trienni del Sant Patró

Sant Tomàs d'Aquino visita el Seminari

El passat 16 de maig el Seminari de Barcelona fou testimoni d'un esdeveniment històric: la visita de les relíquies del sant Doctor. En concret, vàrem poder pregar davant el seu crani, que ha peregrinat per diversos llocs del món.

Aquest trienni se celebra l'aniversari del **naixement (1224)**, de la **mort (1275)** i de la **canonització (1323)** de sant Tomàs d'Aquino, patró dels estudis teològics, així com del Seminari Conciliar de Barcelona des del 1735. Per aquest motiu, el Sant Pare va convocar un triple jubileu i des de l'abadia de Fossanova, allà on morí el sant, s'ha fet un nou reliquiari per custodiar el seu crani, la major relíquia seva conservada. I amb motiu d'aquest temps de gràcia, les relíquies han sortit de l'abadia i han recorregut tot el món perquè els fidels poguessin venerar-les. Així és com han arribat a Barcelona i, en concret, al nostre Seminari.

Portant en processó les relíquies del sant en direcció a la capella

Alguns vàrem anar a buscar la relíquia, que traslladàrem amb cotxe fins a l'entrada del Seminari, on tots els seminaristes i l'equip formador, entre d'altres que s'hi afegiren, l'esperaven amb gran devoció i ganes per entrar-la en processó fins a la capella major. Mn. Pere Montagut, director espiritual, va presidir tant l'entrada com les Vespres solemnes cantades, que es feren en presència del crani i en honor del Doctor Angèlic. Abans de les Vespres, vam poder gaudir d'una estona d'oració guiada per meditacions amb textos del mateix sant Tomàs.

El reliquiari al presbiteri de la capella, on va ser venerat

La devoció a sant Tomàs d'Aquino destaca com un exemple sublim de la fidelitat a la veritat i l'amor a la Trinitat. Aquest sant i doctor de l'Església va encarnar una recerca incansable del coneixement al servei de Déu, integrant raó i fe en una perfecta harmonia. La rellevància d'aquesta devoció radica en que no només il·lumina la nostra comprensió teològica, sinó que inspira un ardent desig de santedat. Els seus ensenyaments ens recorden que només Déu és necessari -*non nisi te, Domine*- i la seva vida ens és model de virtuts a imitar.

Aquest esdeveniment va deixar una empremta inesborrable en el cor dels futurs preveres, ja que ens va encoratjar a la perseverança en la vocació rebuda i en el seguiment de Crist a través de l'estudi. A més, va ajudar a acréixer la devoció a sant Tomàs, molt estimat ja entre els seminaristes, alguns dels quals fins i tot ens reunim durant tot l'any en un grup de lectura de la *Summa*, per estudiar i comentar conjuntament l'obra més sublim del sant: la *Summa Theologiae*. En aquest sentit, la visita del sant va ser la millor forma de concloure l'estudi sobre el tractat de la virtut de la religió i de l'Eucaristia, que havíem anat realitzant en aquest grup durant el curs, i de preparar-nos per encarar, en el present curs, l'estudi del tractat de la Caritat.

Que sant Tomàs d'Aquino, llum de saviesa i model d'humilitat, ens guiï en els nostres estudis perquè aprofundim en la veritat de la fe rebuda, ens enforteixi en el camí cap al sacerdoci i intercedeixi davant Déu perquè siguem instruments de la seva gràcia en el món.

Arturo M. Gavilán Roldós

Noves incorporacions al Seminari

José María de Ibarra de Puig

Tinc 25 anys. Soc de Barcelona, on he viscut tota la meua vida. Vaig anar a l'escola Real Monestir de Santa Isabel, dels Legionaris de Crist. Als 14 anys vaig començar a sentir la crida. Aconsellat per un mossèn de l'escola vaig fer una experiència coneixent el noviciat dels Legionaris de Crist, a Salamanca; em va captivar l'alegria dels germans novicis, però el meu discerniment aleshores no es va concretar en res. Vaig acabar l'etapa escolar amb inquietuds vocacionals i, aconsellat per la meua mare, vaig començar estudis universitaris a la UIC, on em vaig graduar del doble grau d'Humanitats i Dret.

Després de passar quatre mesos opositant per treballar a Museus Nacionals en un clima de silenci i estudi, es va revifar en el meu interior el tema perdent de la crida, que vaig sentir amb força. Vaig prendre la decisió de deixar aparcada l'oposició i seguir aquest camí que Déu em posa al davant.

Aquests mesos al seminari han estat verament un regal del Senyor. Des que he entrat no he deixat de sentir la seva presència que em cuida i em guia. Puc dir que soc feliç, perquè estic on Déu m'ha posat.

Martín Villanueva Lescano

Tinc 27 anys, vaig néixer a Perú i vaig venir a Barcelona fa 21 anys.

Encara que vaig fer la primera comunió amb 8 anys, la meua vida de parròquia no va començar fins als 15 anys quan, mogut per les activitats que ofería la comunitat de Sant Joan Maria Vianney, vaig trobar un lloc nou i desconegut per a mi.

He estudiat administració de finances i secretariat, encara que als 18 anys ja em plantejava la vocació sacerdotal, sempre vaig buscar continuar implicat a la parròquia i viure la meua vida de forma laical.

A l'edat de 23 anys vaig començar a treballar com a sagristà i agent de pastoral a la parròquia de Sant Francesc de Paola. Allà era l'encarregat de portar les catequesis i les activitats que es feien.

Va ser en aquesta parròquia on, acompanyat per la comunitat, vaig confirmar amb més claredat la vocació al sacerdot.

Dono gràcies a totes les persones que m'han acompanyat en aquest trajecte, que han estat participants del meu «sí» al Senyor, i també a l'Església i tots els preveres que han pregat per mi, i pels meus companys.

Robert Sont Colomer

Soc de Barcelona, tinc 29 anys i soc el petit de cinc germans. He estat treballant cinc anys d'enginyer de telecomunicacions. Agraïxo la formació cristiana que he rebut des de petit. També dono gràcies d'haver pogut confrontar la meua fe per créixer en llibertat i descobrir la crida de Déu per seguir-lo en el sacerdot.

Ha estat un procés d'anar descobrint Déu cada vegada més present en la meua vida i d'aprofundir en l'Amor que em té, fins i tot en moments en què no he fet un bon ús de la meua llibertat. Ha estat un any molt especial per discernir amb molta llibertat, sabent que tenia altres possibilitats per seguir Déu de prop. El Senyor no obliga. Poc a poc anava augmentant el desig d'una entrega en el sacerdot. Tot partia d'una crida i es concretava en una il·lusió creixent en respondre aquesta vocació. En aquest sentit, no se'm fa difícil el que deixo sinó que se'm fa molt atractiu aquest camí que s'obre. A través de les bones amistats, d'un gran amic sacerdot que m'ha acompanyat en aquest discerniment i de la família, Déu se m'ha fet especialment present i he pogut descobrir aquesta crida amb més claredat.

Àlex Peña Ríos

Nací en Barcelona en 2006, y desde pequeño he tenido la suerte de crecer en un ambiente católico. He estudiado toda mi vida en un colegio católico, y mis padres siempre me han educado en la fe. Sin embargo, fue en un retiro de Bartimeo, organizado por la parroquia de Santa Inés, donde empecé a sentir de manera más clara la inquietud por el sacerdocio. Recuerdo que siendo niño ya tuve un primer llamado a la vocación sacerdotal, pero no le presté mucha atención en aquel entonces. Fue solo cuando participé en el retiro de discernimiento de la diócesis el año pasado que comencé a tomar este llamado más en serio. Durante la última adoración del retiro en Lord, experimenté algo que me hizo reafirmar mi vocación. Fue en ese momento que, gracias a la dirección espiritual, comencé a dar pequeños síes a Dios. A finales de segundo de bachillerato, aunque no sabía qué hacer, tuve la certeza durante el verano de que el sacerdocio era el camino que debía seguir. Hoy, con 18 años, como seminarista en la parroquia de Santa Inés, afronto esta etapa con mucha paz y alegría, con el corazón plenamente puesto en Cristo Sacerdote.

Toni Bosch Canals

Vaig néixer el 9 de maig del 2000 (24 anys) i tinc el gran regal de tenir una família súper-nombrosa que m'ha inculcat la fe des que era petitó. Les amistats que vaig desenvolupar en el col·legi també m'han ajudat en tot (Déu, notes, etc.). Acabat el col·legi, vaig entrar a la universitat a fer enginyeria industrial. Tenia una gran inquietud en el meu interior que no sabia ben bé a què es devia. Vivia i creia com un catòlic, però no havia tingut una trobada transformadora amb Jesús de cor a cor. Això va canviar en el tercer curs de la carrera en anar-me d'Erasmus a Berlín. Va ser un any on sentia una necessitat creixent, al no tenir a les persones que m'havien acompanyat tota la meua vida, de tractar a Jesús com el meu millor amic. Vaig anar coneixent-li i guanyant més confiança, fins al punt que, tenint una oferta de treball sobre la taula per a quedar-me a Berlín, i després d'un discerniment on vaig veure una llum especial del Senyor, vaig adonar-me que en el fons del meu cor i amb plena llibertat, volia fer la voluntat de Déu: ser sacerdot.

Etapa Propedèutica, o d'estudis introductoris

Ofereix als joves, que tot just comencen el seu camí vocacional, conèixer i reflexionar sobre la identitat sacerdotal i els continguts fonamentals de la fe cristiana, iniciar-se en la vida espiritual a través de la litúrgia i de la pregària individual i comunitària, i conèixer realitats pastorals i institucions diverses de la nostra diòcesi.

Horari del seminari

- 7:00h. Laudes i pregària personal
- 7:45h. Eucaristia
- 8:30h. Esmorzar
- 9:10-13:00h. Classes
- 13:00h. Temps lliure
- 14:00h. Dinar
- 15:10h. Rosari (opcional)
- 15:45h. Hora menor (Nona)
- 16:00h. Estudi
- 18:00h. Berenar. Estudi
- 20:30h. Vespres
- 20:45h. Sopar
- 21:45h. Completes

Recés, un dissabte al mes.

Exercicis espirituals, una setmana després d'exàmens.

Una conversa amb el nostre formador, Mn. Bernat

Aquest curs 24/25, el nostre formador Mn. Bernat Gimeno viu un any especialment jubilar: celebra el 25è aniversari de la seva ordenació presbiteral. És el seu sisè curs al Seminari, els mateixos que porta un servidor. L'anem coneixent poc a poc, doncs no acostuma a parlar gaire de les seves coses, tot i que sí, de tant en tant, de la seva experiència com a mossèn. Aprofitant que aquest número del Portal Obert sortirà de cara a la Campanya Vocacional de Sant Josep, hem pensat que podria ser interessant que comparteixi algunes vivències de la seva trajectòria com a «concreció» de vocació sacerdotal.

Quins records més significatius té del dia de la seva ordenació sacerdotal?

Recordo que vaig viure un dia normal, era el diumenge del Bon Pastor, quart de Pasqua. Al matí, a la parròquia, la Puríssima Concepció. Venia d'uns dies de recés. Vaig dinar amb la família, i a la tarda, cap a la Catedral. Estava tranquil, però conscient que anava a rebre un do molt gran, immerescut. Potser el més significatiu era aquesta tranquil·litat o pau interior.

Basilica de la Puríssima Concepció i Assumpció de la Mare de Déu

A quines parròquies ha estat enviat? Algun aspecte a remarcar de cadascuna d'elles?

Ja com a diaca, vaig estar un any a la parròquia de la Concepció, i com a prevere, tres anys més, de vicari. Aquí remarcaria el fet d'haver pogut compartir amb el rector, Mn. Ramon Corts, i aprendre d'ell aspectes de «pastor d'una comunitat» i de gestió parroquial. Em va servir molt en els anys posteriors.

Després vaig ser vicari nou anys a la parròquia Sant Pius Xè, al barri del Congrés, amb Mn. Francesc Lladós, al cel sia, un home molt de barri i amb capacitat d'aglutinar persones ben variades. Aquí, el tema de la catequesi, l'esplai, joves, colònies d'estiu, amb tots els seus col·laboradors, va suposar una etapa de relacions i amistats...

Quan Mn. Lladós es va jubilar, em van enviar de Rector a St. Cristófol de Premià de Mar, on vaig estar set anys. No havia viscut mai en una població fora ciutat. L'experiència com a Rector al capdavant de la comunitat, amb tot el que implica, i la incidència que tenia la parròquia a la vila va suposar una novetat per a mi. La vinculació entre el poble i la parròquia et

portava a trencar els teus esquemes per fer-te present en àmbits no parroquials que la gent valorava i que m'ajudaven personalment. Em va agradar la vida de poble. Recordo molt gratament la gent de Premià.

Després em van enviar de rector a la parròquia de Sant Joan Ma. Vianney -el Cura d'Ars-, al barri de Sants, on només vaig estar un curs, però va ser molt intens. D'aquí destacaria la senzillesa de la feligresia així com la seva implicació a l'hora d'organitzar activitats diverses; també el fet d'haver compartit amb el vicari que m'acompanyava, Mn. Santi Cucurella, divertit i seriós alhora, i molt implicat en la pastoral parroquial.

Com és natural, el que es remarca d'una parròquia també és present en les altres. En general, destacaria de totes les parròquies, el fet d'haver estat aprenent de la mateixa comunitat, de la feligresia, i veure com el Senyor et sorprèn allà on t'envia per fer-te créixer immers en la porció del poble de Déu que t'encomana.

Quins moments o experiències d'aquests anys de ministeri recorda més gratificants?

Així, la primera cosa que em ve al cap, jo diria que han estat els comiats a l'hora de marxar de les parròquies. En aquests moments veus com la gent t'aprecia, et valora, agraeix també el teu pas

per la parròquia, et sents estimat com a persona i com a prevere. Durant l'estada a una parròquia es van creant vincles i lligams personals en el dia a dia, de manera natural, inconscientment. El fet de ser enviat a una altra parròquia implica necessàriament un cert trencament afectiu, mutu. Alhora, tant per la feligresia com pel mateix prevere s'experimenta la vinguda d'un temps nou: ells, amb el futur nou rector; i un mateix -el prevere- amb la futura nova feligresia. Aquesta realitat interior, aquest afecte mutu, es percep profundament en el moment en que la feligresia celebra una Eucaristia en acció de gràcies pel teu pas enmig d'ells.

Hi ha alguna persona o comunitat que hagi deixat una empremta especial en la seva vida sacerdotal?

A nivell general, com he dit, totes les comunitats, les parròquies per on he passat; també el testimoni de les ànimes contemplatives.

Més en concret, sense oblidar els meus pares i família, sí, algunes persones. D'una banda aquelles a les que he pogut acompanyar en el seu discerniment vocacional;

acompanyar algú en aquest sentit és un regal que el Senyor et fa, doncs sempre son processos on veus la mà de Déu present; quan veus que aquelles persones són felices seguint el seu camí, et reafirma en la teva condició d'instrument del Senyor.

També han influït algun mossèn o laic, en alguna etapa, situació, circumstància concreta personal, amb el seu consell. Fins i tot l'encontre inesperat amb algú, pel carrer; segons qui i el transcurs de la conversa, et fa reflexionar sobre la teva identitat sacerdotal i reafirmar-la.

Quins han estat els majors desafiaments que s'ha trobat durant aquest 25 anys de ministeri?

A nivell pastoral o personal?

Pastoral...

Crec que no he tingut com a tal grans desafiaments. Potser el fet que la vida pastoral, la feligresia, la dinàmica de les parròquies, va generant de tant en tant situacions totalment inesperades, que en molts casos, humanament penses que et superen, però al mateix temps et saps «enviat pel Senyor» a aquella situació i prens consciència que l'obra és seva. Així que anirà bé, i si no... calma.

Sí que va suposar per a mi un repte gran el primer enviament com a rector a la parròquia de Sant Cristòfol de Premià de Mar; d'una banda pel fet d'anar a viure a un poble, tot i que és gran (com he dit, no hi havia viscut mai), però principalment per la missió d'anar de rector, de cap de la comunitat, d'estar al davant, de guiar i conduir la comunitat... es viu més intensament la identificació amb Crist-Pastor.

Imatge de la Immaculada de la basílica de la Puríssima Concepció, de l'escultor Enric Manjé

I personal?

Potser el fet d'experimentar que el protagonista del ministeri és el Senyor i no un mateix; que la teva santedat personal passa per ser instrument al servei de la santedat del poble i no al marge de la comunitat; per tant sovint cal saber *desquadrar* els teus esquemes *mentals o pastorals* per fer present el Senyor de manera amable. En aquests moments, la reacció del poble, de la gent, quan hi ha bones intencions, és una llum en el camí per reorientar alguns temes, algunes decisions ja preses.

També, el fet d'anar veient les teves limitacions, fins i tot en aspectes que pensaves que tenies controlats. Potser un comença el camí ministerial massa segur d'un mateix i amb el pas del temps vas veient que si continues endavant és perquè darrere hi ha Un que et va portant, sostenint, mirant... És gratificador veure que qui controla de veritat la teva vida i ministeri, si tu el deixes, és el Senyor.

Parròquia de Sant Pius Xé

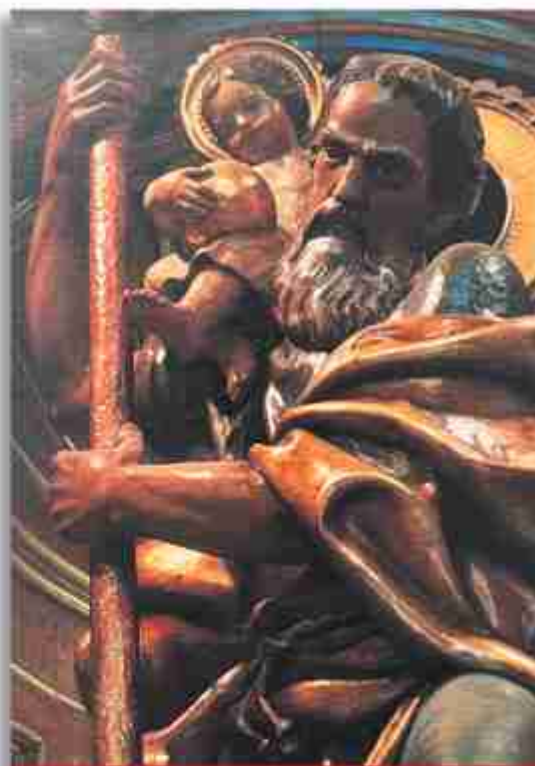
Com ha fet front als moments de dificultat i desànim en el seu ministeri?

Aquesta pregunta suposa que n'hi ha hagut... Bè, externament diria que és senzill: sense deixar de fer les teves obligacions pastorals; cal posar en pràctica més que mai temes elementals de l'aliment i el sosteniment de la vida espiritual com són la fidelitat al pla de vida, la pregària, confessió, etc.; compartir amb el director o acompanyant espiritual; veure amics mossens; dedicar un temps, ni que sigui breu, a alegrar-te el dia, amb algun *hobby*... Intentar fer o mantenir tot això, encara que sense ganes... I també, recordar el moment de la crida, del teu discerniment vocacional, dels motius que portaves al cor en diàleg amb el Senyor, de com Ell era present...

En un món de grans i ràpids canvis, com creu que s'adapta el sacerdoti als nous temps? S'ha adaptat el sacerdoti a aquests nous temps?

Certament som a una època força canviant, i ràpidament. Es diu que som a un canvi d'època... a nivell

social, cultural, però també a nivell eclesial. Tothom, més conscientment o no, intentem adaptar-nos. Per exemple, el món digital, les xarxes socials, tan de moda i de necessària presència per l'evangelització, em costen; potser pel fet de ser atractives enganxen fàcilment i generen un soroll visual i auditiu que, a mi personalment em dispersa, no m'ajuda. Cal veure i discernir què ens ajuda i què distorsiona la missió i un mateix. L'Església és rica en carismes i no tots fem el mateix. El més important és no perdre la nostra identitat de *bon pastor* a la que som cridats, l'horitzó de la santedat que es realitza en l'exercici de la caritat pastoral allà on som enviats. Si tot el que fem, sigui el que sigui, és en clau de missió i no distorsiona ni enfosqueix la identitat sacerdotal, endavant, serà una ajuda en el nostre camí, i serà expressió d'entrega, de servei, més que d'*adaptació*.

Imatge de Sant Cristòfol (Parròquia de Sant Cristòfol de Premià de Mar)

d'«adaptació». Ens anem adaptant a noves maneres de fer, a nous estils de pastoral parroquial, de catequesi, d'ajudes de les Càritas; també, la re-estructuració de les mateixes parròquies, es fan comunitats agrupades, rectors *«in solidum»*... es va implantant aquesta nova organització parroquial per la situació i necessitats actuals d'atendre millor la gent, d'aprofitar recursos i d'estalviar esforços. Ens adaptem ens els mitjans, potser en l'estructura, però no en la identitat. El prevere sempre serà *pastor*, que camina enmig, darrera; al capdavant del ramat, sempre en actitud de donar la vida per les ovelles.

Què necessita el prevere avui dia per fer front als reptes actuals?

Reptes actuals, veient el nostre món, la societat, la cultura, l'evangelització, nosaltres mateixos com Església... Podríem dir que hi han molts reptes, a més dels que van apareixent. Podríem pensar que ens superen una mica.

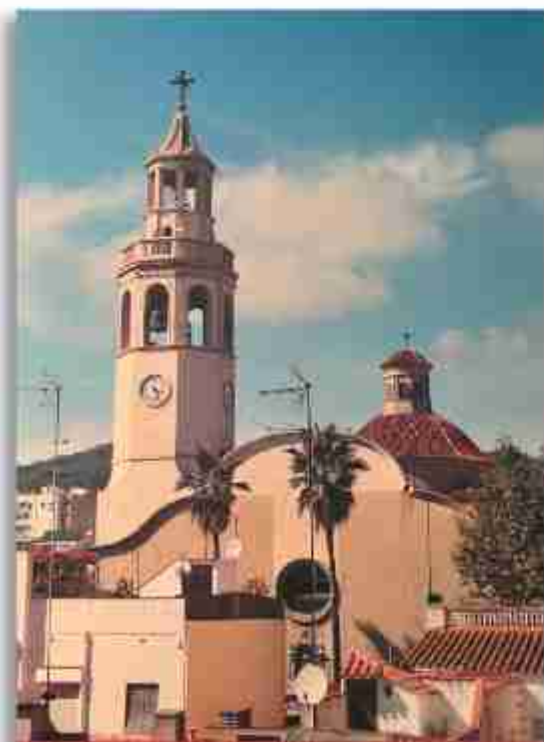
Si el repte és la feina, humanament hi ha molt a fer: sacramentalment,

Què li suposa ser prevere després d'aquests 25 anys de servei?

El mateix que quan vaig començar: ser instrument del Senyor per fer-lo present, afegint el recorregut d'aquests anys, una mica més d'experiència...

Considera que ha evolucionat la figura del sacerdot des de que es va ordenar fins avui?

No, no diria que ha evolucionat. El terme «evolucionat» no crec que sigui apropiat; sembla que sigui com deixar de ser quelcom antic per esdevenir quelcom de nou, per adaptar-se al medi... Mira, aquí sí parlaria

Parròquia de Sant Cristòfol de Premià de Mar

també, i s'han de re-estructurar molts temes per no ser simplement «funcionaris del sagrat», que ja és molt. Crec que ens cal tenir clara la nostra missió i prioritzar allò que realment ens pertoca i que és el que, al cap i a la fi, el Poble de Déu espera de nosaltres: que acollim, escoltem, dediquem temps a la gent quan truca a la porta. De vegades, a les parròquies, anem -i parlo per mi- amb masses presses, prioritzem altres temes i no atenem la gent com es mereix. Crec que hem de fer el que bonament puguem, que ho fem bé, i no deixem les coses a mitges, que coneguem i acceptem les nostres limitacions.

Aquest excés de feina té el risc de la dispersió, per exemple estar present a molts llocs i no concretar, buscar pastorals fora de les que et son encomanades... També, la informació tan a l'abast amb el mòbil, dispersa. La dispersió porta al desordre i al soroll extern, i el cor es distreu; llavors, encara que un estigui acompanyat de gent continuament, la soledat -la interior- entra... Ja ve d'antic, però un dels grans reptes és el tema de la soledat sacerdotal. Però aquesta, ben reflectida en la imatge del *pastor-romat*, forma part de la identitat del prevere diocesà; ens ho recorden els documents

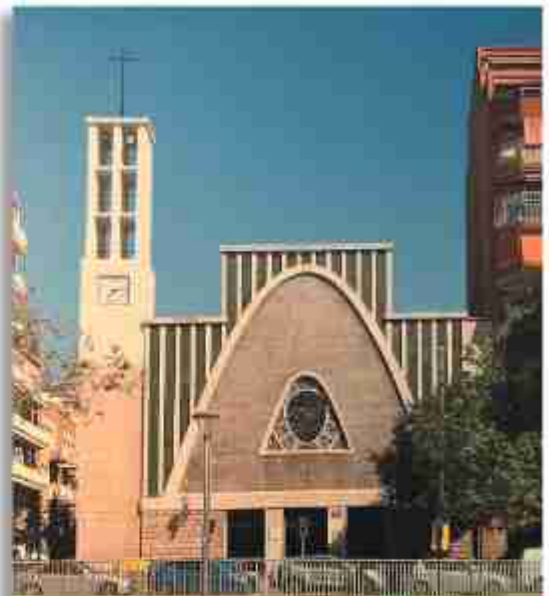
magisterials, però més encara la mateixa vida que portem. Per tant no ens ha ni de sobtar ni d'espantar.

Cal posar els mitjans, tal com he dit abans: ordre de vida, amistat i fraternitat sacerdotal, cuidar la formació permanent, que no és només l'estudi. Aquestes comunitats de parròquies agrupades tenen com a un dels seus objectius fer petites comunitats de mossens, i això és molt bo, amb espais ben adaptats on es pugui viure en comú i guardar certa privacitat. Això ajudaria, ben segur, a custodiar la nostra identitat i missió en un montan dispers. Un gran repte!

Què opina sobre la joventut actual i la seva relació amb la fe i l'Església?

M'ho passo molt bé amb els joves... M'agradaria veure'ls alegres de veritat, i amb futur esperançador. No sé si els acompanyem com cal. Em remetó a la *Christus Vivit* del Papa Francesc, és un molt bon document al respecte.

Quin consell donaria als joves que es plantegen la vocació sacerdotal?

Paròquia de Sant Joan Ma. Vianney, Barcelona

Dues coses. Primer, que és un tema molt personal que ha de veure cadascú amb el Senyor; pregària. Per tant -segon-, tenir clar que no és una opció més entre les que jo trio sinó una resposta a la proposta-invítació del Senyor.

Mirant endavant, què li agradaria continuar aportant com a sacerdot en els pròxims anys?

Una mica de llum allà on sigui enviat...

Mn. Bernat i l'Armand durant l'entrevista

Si pogués canviar o millorar algun aspecte en la formació dels futurs preveres, què seria? Perquè?

Em canviaria a mi mateix, vull dir la conversió personal... però bé, això, anem fent. En quant a la institució o dinàmica del Seminari, tot i que ja ho fem i vivim, incidiria més en l'amistat i fraternitat dins la comunitat, el compartir plegats, perquè després, ja com a preveres en la comunitat del presbiteri, és fàcil caure, fins i tot amb bones

intencions, en l'aïllament pastoral. I l'amistat presbiteral és un recolzament essencial en el camí. També incidiria en activitats que ajudin a treballar la gratuïtat, a donar-se desinteressadament, com a expressió agraïda dels dons que reberem; el més gran d'ells, la mateixa vida-vocació.

¿Le parece algunas preguntas random?

Sí, a ver...

«Tu m'as montré le chemin d'Ars, je te montrerai le chemin du ciel», El cura d'Ars, França

Armand Kamnang Martinez

1. **¿Color preferido?** Naranja.
2. **¿Canción favorita?** Me gustan las bandas sonoras de películas... pero bueno, alguna canción de los 80.
3. **¿Un instrumento?** La batería... pendiente de aprender.
4. **¿Qué libro le ha marcado más?** No me olvido de *El jorobado de Notre-Dame*, de Victor Hugo.
5. **¿Deporte favorito?** Fútbol.
6. **¿Película que nunca se cansa de ver?** La trilogía de Jason Bourne.
7. **¿Un artista?** Los santos.
8. **¿Qué comida no puede faltar en su mesa?** Aceite de oliva, pero si no hay no pasa nada...
9. **¿Si pudiera elegir cualquier coche, cuál sería?** Depende para qué... Así, en general, una furgoneta VW California... puede servir para casi todo...
10. **¿Qué lugar del mundo le gustaría visitar?** La Sagrada Familia cuando esté completamente acabada.
11. **¿Algún sueño especial?** Que las «altas esferas» protejan la familia y la vida...
12. **¿Algún hobby o pasatiempo que disfrute en su tiempo libre?** Tema coches, aviones... Últimamente, algún tema de historia del arte.
13. **Estación del año favorita y por qué.** Tal vez diciembre, porque es Navidad... cosa que me lleva a la primavera, la Pascua...
14. **¿Santo favorito?** Difícil, tengo un pack de cuatro... de entre ellos, a santa Bernadette Soubirous. **¿Y el resto?** San Joan Ma. Vianney -El cura d'Ars-, santa Teresa de Lisieux y san Bernardo de Claraval.

Jesús, Bon Pastor, amb els Dotze, en un temps de formació. *El Seminari*, més que un lloc físic és un temps d'estar amb el Senyor (Pastores dabo vobis 42). Retaula pictòric de la capella del Seminari Conciliar de Barcelona. Artista: Lluçà Navarro

Celebració del Mil·lenari amb el clergat de la Conferència Episcopal Tarraconense

El dia 30 d'octubre, més de 500 sacerdots, diaques i seminaristes, acompanyats dels bisbes de les deu diòcesis de Catalunya, ens vam donar cita als peus de la Moreneta, amb motiu de la celebració del mil·lenari del Monestir de Montserrat.

Acol·lits per la comunitat benedictina que resideix allí des de la seva fundació l'any 1025, per l'Abat Oliva, vam poder unir-nos en fraternitat i oració per celebrar els mil anys de presència benedictina enmig de l'Església que camina a Catalunya.

L'encontre va començar a les 11 del matí amb una missa multitudinària, on gairebé tota la basílica era plena de sacerdots provinents de totes les diòcesis catalanes. Abans d'entrar, una gran majoria es congratulaven de retrobar-se amb els seus germans de ministeri, i amb abraçades o unes paraules saludaven aquells amb qui en poques ocasions tenen l'oportunitat de coincidir. També va ser el moment per conèixer els més joves i noves incorporacions, com de mostrar el nostre afecte i reconeixement per als qui ja viuen retirats en residències sacerdotals, també presents a l'acte. L'Eucaristia va començar amb la benvinguda per part de l'Abat del Monestir, Manel Gasch, que es congratulava de compartir aquesta data tan memorable per a la seva comunitat i per a tots aquells que ens uneix un amor especial vers la Mare de Déu de Montserrat.

L'arquebisbe de Tarragona, Joan Planellas, que presidia la celebració eucarística, recordava en la seva homília les profundes «arrels cristianes de Catalunya», fent referència a un document dels concilis provincials de la Tarraconense que porta el mateix nom, alhora que assenyalava la necessitat actual d'una «Església sinodal missionera», en sintonia amb el sinode recentment clausurat, per donar resposta a les exigències d'una societat moderna i canviant, no només la comunitat catalana, sinó tota l'Església universal.

La celebració litúrgica conclouïa de manera tradicional amb el Virolai per donar pas a l'Escolania de Montserrat, que ens va delectar amb un repertori marià, mentre a l'exterior, un intens aiguat refrescava l'ambient.

En acabat, va tenir lloc la conferència de l'arquebisbe i pro-prefecte del Dicasteri per a la Nova Evangelització, Monsenyor Rino Fisichella, que va parlar sobre la presència de Maria en la vida espiritual del sacerdot. Entre altres coses, va fer referència a allò que Maria representa dins la vida eclesial, i de manera particular per a la vida del sacerdot, com a model d'una vocació evangelitzadora perenne, que va començar el dia de l'Encarnació, amb el seu «sí» incondicional

a l'àngel de l'Anunciació, passant per la Passió del seu fill, i que la va portar a acompanyar els deixebles del seu fill en una Església naixent, on també va exercir com a Mare.

Abans de participar al banquet-celebració que el monestir oferia als assistents, vam poder gaudir d'un espectacle de videomapping dins la mateixa basílica, acompanyat de música i boniques cançons que l'Escolania havia enregistrat per a l'ocasió. Un recurs tecnològic encertat per destacar la bellesa d'aquest santuari i que segurament no deixarà indiferent cap visitant.

Un àpat típic català va ser el menú que ens va donar forces per a l'activitat que posaria punt final a aquest fraternal encontre, la visita a l'exposició del mil·lenni «Montserrat, mil anys d'art i d'història» i al nou espai immersiu. Alguns van visitar també el seu museu de renom per acomiadar la jornada a Montserrat, amb la pau amarada d'aquest lloc sagrat, on indiscutiblement es donen la mà espiritualitat, naturalesa i cultura.

L'interior de Montserrat durant la missa

Gerardo Velázquez Jiménez

Al voltant de Maria

Enfortint els llaços fraterns

Com cada any, el pont de la Immaculada ens ha donat la possibilitat de gaudir d'uns dies d'especial convivència i pregària, en els que els seminaristes hem pogut dur a terme diverses activitats que van concloure amb la celebració de la patrona del nostre Seminari.

Dijous 5 de desembre, vam visitar la diòcesi de Solsona, una experiència que ens va permetre aprofundir en la nostra fe i gaudir de la riquesa històrica i cultural de la regió. La nostra jornada va començar amb la càlida acollida de Mn. Marc Mallà, que ens va guiar per la Catedral de Solsona. Aquest lloc, carregat d'història i bellesa arquitectònica, ens va oferir un espai de pregària on vam demanar a la Mare de Déu del Claustre per les necessitats de la diòcesi de Solsona.

A la nit, vam tenir el plaer de compartir una estona amb el bisbe Mons. Francesc Conesa, amb qui vam poder dialogar sobre la diòcesi i el Sínode que s'ha celebrat a Roma, en el qual ell ha participat.

Divendres vam començar el dia amb la Santa Missa a la capella del seminari, seguida d'un esmorzar que ens va donar forces per a la següent aventura: pujar a

Foto de grup davant la façana principal del Santuari de Pallerols (Rialb)

Celebrant l'Eucaristia a la capella del Seminari de Solsona

Resant a la Mare de Déu a l'interior del Santuari de Pallerols

Pallerols de Rialb. La nostra meta era l'ermita de Sant Esteve de Pallerols. Vam visitar l'ermita i, després d'un moment de pregària, ens vam posar a preparar un arròs de muntanya. En Ramon, que ens acompanyava, ens va transportar a una altra època amb la seva explicació sobre la importància històrica de Pallerols durant la Guerra Civil Espanyola. Ens va parlar de les moltes persones, entre elles sant Josepmaria Escrivà, que van trobar refugi en aquesta ermita mentre creuaven els Pirineus cap a França. La història d'aquest sant i el seu descobriment d'una rosa de fusta policromada, que va interpretar com un senyal diví, ens va deixar una profunda impressió. Aquest relat ens va fer reflexionar sobre el sacrifici i la fe de tots aquells que, en circumstàncies adverses, van confiar en Déu i en la protecció de la Mare de Déu.

Ens vam encomanar a la Mare de Déu de l'ermita, demanant-li que guiï les nostres vides i vocacions, com ha fet amb tants abans que nosaltres. Aquest viatge no només ens va permetre descobrir llocs plens de significat històric i espiritual, sinó que també va reforçar el nostre compromís i la nostra fe en el camí cap al sacerdot.

Els cuiners Peter, Renato i Luis

Gaudint de la paella

Ramon Canals, voluntari del Santuari de Pallerols, fent-nos l'explicació

El dissabte 7, a la tarda, vam participar en la Vetlla de pregària a la Basílica de la Mercè, organitzada per la Delegació de Joventut de Sant Feliu, Terrassa i Barcelona. La presidí el nou bisbe de Sant Feliu, Mons. Xabier Gómez. Enç guiava el lema «No tinguis por, el Senyor és amb tu».

Al dia següent, la gran celebració de la Immaculada Concepció. La jornada va començar amb l'Ofici i Laudes solemnes, i després d'esmorzar, seguint la tradició, va tenir lloc la final del torneig de futbol, que va mantenir tothom pendent fins a l'últim moment. Aquest any, la final va ser disputada per Luis i Toni Bosch, que es van enfrontar a Peter i Toni Barenys. En un emocionant partit ple d'habilitat i tensió, Peter i Toni Barenys es van alçar amb la victòria un any més, repetint la victòria de l'any passat.

Final: Toni i Peter (esquerra) versus Luis i Toni

Al migdia vam celebrar la Santa Missa, un moment de recolliment i acció de gràcies, en què famílies i seminaristes vam compartir units la pregària. La celebració va continuar en un ambient festiu amb una barbacoa a l'aire lliure, on el bon menjar i companyia van permetre gaudir d'un ambient de fraternitat.

Aquests dies de convivència, no només reforcen els llaços fraterns entre nosaltres, sinó que també recorden l'alegria de viure la fe en comunitat.

Luis Jaureguizar Gratacós

La exposición *The Mystery Man*

Tras los pasos del Resucitado dialogando entre la fe y la razón

En el seminario, uno de los más grandes descubrimientos que podemos hacer en nuestra etapa filosófica, sino el mayor, partiendo de la premisa patristica de que la filosofía es sierva de la teología, tiene que ver con la razonabilidad de la fe. Dicho de otro modo, y más concretamente, uno de los mayores impedimentos para creer en la existencia de Dios es cierto prejuicio que considera el acto de fe como irracional. Sin embargo, según la enseñanza de la Iglesia, la fe, como virtud teologal, no viene a anular la facultad natural de la razón, sino a perfeccionarla y elevarla a Dios. Esto es así porque el acto sobrenatural de la fe no violenta la naturaleza humana, sino que reposa sobre ella. De otro modo, podríamos estar hablando de magia, locura o necedad. Pero el Misterio de Dios no es un absurdo, sino que, en toda su profundidad, no puede menos que superar indeciblemente la capacidad humana, pues estamos comparando al Creador, necesario, atemporal e infinito, con la criatura, contingente, temporal y finita.

No habiendo igualdad de condiciones entre Dios y el hombre, no parece legítimo y razonable que este último pueda concluir tajantemente la inexistencia del primero. Por otro lado, el motivo por el cual el ser humano no está condenado, por así decir, al agnosticismo, es que posee en sí una limitada pero real capacidad para conocer a Dios, a imagen del cual está hecho: la luz natural de la razón. Por esta vía, es posible descubrir a Dios a través de las cosas sensibles, como su principio, sustento y fin; por la semejanza que el artista, el Creador, ha imprimido en su obra, la Creación. Es a esta realidad antropológica, como imagen de Dios, en que puede redundar el don sobrenatural de la fe, otorgada gratuitamente por Él, en atención a los méritos de Cristo y en cooperación con la libertad humana.

Llegados a este punto, partiendo del frecuente impedimento para creer en Dios mencionado al comienzo (la idea de que la fe no es razonable), qué grandísima ocasión será aquella que apoye la razonabilidad de la fe cristiana. En esta misma dirección, el Seminario de Barcelona ha tenido la oportunidad de visitar, a finales de septiembre, una exposición itinerante alrededor de la Sábana Santa de Turín. Aquella que, según cierta tradición cristiana, envolviera el Sacratísimo Cuerpo de Nuestro Señor, entre su sepultura y Resurrección. Esta exposición, que ya no está en Barcelona, ha sido bautizada, con mayor o menor éxito, con el nombre

de *The Mystery Man*, con la laudable intención de atraer a los no creyentes a la figura de Cristo y, por qué no, propiciar su fe en Él. Así pues, las pruebas históricas y científicas encontradas allí, vienen a señalar una considerable y feliz coincidencia entre la figura plasmada en el Santo Sudario y la persona de Cristo, expuesta allí por las Sagradas Escrituras y el arte piadoso a lo largo de los siglos.

Véase, por ejemplo, la colección de pinturas alrededor del rostro de Jesús, con su estudio fisionómico, y su concordancia con la Sábana Santa, a partir del negativo fotográfico.

O, quizá, la conformidad entre esta última y las torturas descritas en los pasajes de la Pasión.

O, también, los análisis químicos correspondientes que identifican el tejido sanguíneo humano.

O, por último, la imagen, no piadosa, y para algunos frívola, pero más valiosa que mil palabras humanas, de la reconstrucción hiperrealista y aproximada del cuerpo completo de Jesús a partir de los signos del Santo Sudario.

En conclusión, este pequeño recabado de indicios a partir de la ciencia y la historia es de suficiente magnitud como para poderse poner sobre la pista del Crucificado. Y quién sabe si, también, pueda haber quien, por este medio y el auxilio divino, siga sus dolorosas huellas, traspasando junto con Él el umbral natural de la muerte, recibiendo por Él el don sobrenatural de la fe.

Y es que, definitivamente, proyectos de este tipo, con sus claros límites, muestran que el diálogo entre fe y razón es, no solo posible, sino necesario. Que, en la realidad, no es posible separar al Cristo de la fe del Cristo histórico, como pudiendo existir contradicción entre la verdad de cada ámbito. De hecho, Nuestro Señor Jesucristo, en su única persona divina, al asumir nuestra humanidad, se nos ha revelado como la Verdad y el Señor de la Historia.

Finalmente, no dejemos de dar gracias a Dios y de recomendarle que se continúe promoviendo la razonabilidad de la fe católica, con tal de que esta sea exaltada y Cristo reine, por fin, en los corazones de todos los hombres.

Victorino Milla Armengou

Nadal al Seminari

Una celebració plena de fe i germanor

El 13 de desembre, Mn. Salvador va beneir el pessebre amb alumnes i professors de l'Ateneu Sant Pacià

Nadal, una festivitat de gran rellevància per a l'Església, també pel Seminari de Barcelona. La preparem amb diversos actes que uneixen la comunitat en fe i germanor. Un dels primers moments destacats és el muntatge del pessebre a l'entrada del seminari, elaborat amb cura pels seus treballadors, ajudats pels seminaristes. És un símbol visible del misteri del naixement de Jesús i una invitació a la reflexió.

Pessebre situat a la banda del vestíbul

L'Ateneu Universitari Sant Pacià, com cada any, organitzà una celebració nadalenca amb cants tradicionals i un pisolabís per a alumnes, professors i membres de la comunitat. Aquesta trobada permet compartir l'alegria del Nadal en un ambient de fraternitat i alleujar la càrrega de treball amb aquest moment de festa.

El 18 de desembre, vam celebrar el Nadal amb la Fundació Hospitalitat de Lourdes, patronat, malalts

amb familiars, i voluntaris. La Missa la va presidir el nou consiliari de la Hospitalitat, Mn. David Álvarez, antic formador del nostre Seminari. En acabar vam passar al menjador per berenar xurros amb xocolata. Les nades van amenitzar una trobada ben festiva.

A l'endemà, el Seminari va organitzar un concert nadalenc a la capella, obert a tothom, creant un ambient d'emoció a través de la música. En acabar, vam celebrar l'Eucaristia presidida pel nou bisbe de Sant Feliu de Llobregat, Mons. Xabier Gómez, i amb els bisbes auxiliars de Barcelona, el Cardenal i els formadors del Seminari. Aquesta celebració litúrgica és un moment important per a la comunitat, que es reuneix per pregar amb els seus pastors, familiars i amics. En acabar, el sopar nadalenc ajudava a enfortir els vincles de fraternitat entre seminaristes i pastors.

Finalment, divendres 20 de desembre iniciàvem el període de vacances nadalenc. Són dies per conviure i col·laborar amb les parròquies, gaudir de la família i amistats, i descansar una mica amb activitats diverses, carregant piles per aquest Any Nou 2025, Any jubilar!

Els esdeveniments nadalencs al Seminari són una oportunitat de gustar un tastet del Nadal amb profunditat, per reforçar els vincles comunitaris i per compartir la joia del naixement de Jesús en un ambient de pregària, celebració i germanor.

Álvaro Fabra Soucheiron

Beat Pere Tarrés Claret
(1905-1950)

«Quin goig haver pogut ésser sacerdot»

Diari de malaltia

Obra *Ànima lliurada*, de Rebeca Muñoz Carrilero.
Escultura en bronze restaurada el gener 2025.